

Beste vrienden, donateurs en belangstellenden,

Eindelijk was het dan zover, na 11 jaar hebben we als gezin weer de Agnesschool en Oeganda bezocht. Het was een enerverende, fantastische doch intense reis.

Bij aankomst was het echt weer even acclimatiseren. We werden meteen ondergedompeld in het Afrikaanse leven. De enorme armoede die heerst in Oeganda zie je overal om je heen en is confronterend. Het is een hard bestaan. De opvallend jonge bevolking leeft voornamelijk buiten. Het verkeer met de vele boda boda's, busjes en allemaal marktkraampjes met fruit, vlees en kleding. Wij waren er in het regen seizoen. De regen maakt het leven zo mogelijk nog zwaarder. Overal de rode modder waar iedereen met slippers of blote voeten doorheen loopt.

Eenmaal op weg van Entebbe via Kampala naar Jinja zagen we ogenschijnlijk een aantal dingen die verbeterd zijn in het land in de loop van de jaren. Met name de hoofdwegen tussen de grotere steden zijn nu geasfalteerd en je ziet regelmatig zendmasten voor het internet en mobiele telefonie. Allemaal aangelegd met geleend geld van en door de Chinezen. Als je de Oegandezen ernaar vraagt zijn ze sceptisch betreffende deze 'hulp'.

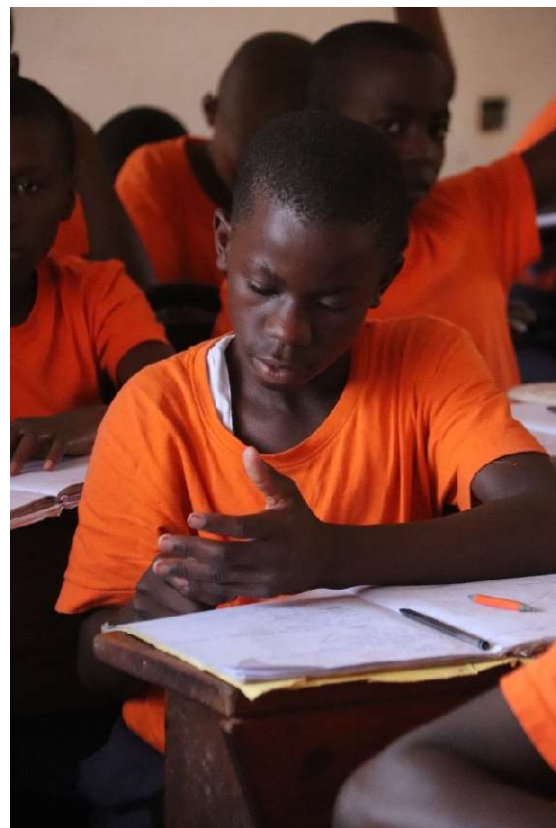

De eerste dag van ons bezoek aan de school was aangebroken, we waren zo benieuwd hoe het nu op de school is. Onze rit naar de school was overweldigend. In de omgeving van de school is het gedurende de jaren een stuk drukker geworden. Hier is de armoede zo mogelijk nog erger, het is met geen pen te beschrijven. Overal kleine huisjes en lemen hutjes. Vrouwen die vooroverbuigend de was in een teil doen of buiten aan het koken zijn, allemaal kinderen die op hun blote voeten rondlopen.

De aankomst op school was fantastisch. De school zag er heel goed uit. Samuel, het hoofd van de school, ontving ons heel hartelijk. Het was heel fijn om Prossy, de cook, weer te zien. Op het moment dat wij arriveerden zaten alle kinderen in hun klassen les te volgen. Je kon meteen zien dat de school goed draait. Met bevlogen leerkrachten voor de klas en leergierige kinderen.

Wat een enthousiast onthaal kregen we van de kinderen toen ze klaar waren in de klas. Ze zien bijna nooit blanke mensen. Dat doet je meteen realiseren hoe klein hun wereld is. Ze komen niet buiten hun eigen 'wijkje'. Het is dan ook heel leuk om hun nieuwsgierigheid te ervaren.

Het leukste uur van de dag was voor de kinderen aangebroken. Iedere dag om 16 uur gaan er twee klassen sport en spel doen op het veld, geleid door teacher Paul. Twee andere klassen krijgen muziekles van teacher Brenda. In de lerarenkamer, tevens bibliotheek, zitten twee klassen te lezen. Op de veranda spelen twee klassen met speelgoed en spelen ze spelletjes zoals dammen en memory. Dit wordt gedurende de week gerouleerd. Om 17 uur gaat de bel. De kinderen moeten dan naar huis. Het is heel dubbel om te zien dat de kinderen niet naar huis willen. Ze hebben het heel fijn op school, maar door de situatie thuis willen ze niet naar huis. Daar is geweld of daar moeten ze nog werken, zorgen voor de kleinere kinderen in de familie, werken op het land of zorgen voor het huishouden. De kinderen kunnen alleen op school spelen, dat gebeurt thuis niet.

De leerlingen komen iedere dag om 7 uur op school. In de ochtend krijgt iedereen hun ontbijt, een beker pap. Tussen de middag krijgt iedereen posho met bonen. Allemaal klaargemaakt door Prossy en Rachel. Het is geweldig om te zien dat Prossy na al die jaren nog steeds heel betrokken is bij alle kinderen. Ze kent ze allemaal, biedt een luisterend oor of een aai over de bol, ze zorgt goed voor ze.

Thijs heeft een les gegeven aan P6 en P7. In het klaslokaal met tv heeft hij verteld over ons zonnestelsel en over raketten. De kinderen én de leerkrachten zaten geboeid te luisteren en kwamen later bij ons met heel veel vragen. Het was heel leuk om te merken dat een paar kinderen al iets wist en dat veel kinderen nog veel meer wilden weten. Een meisje kwam met een atlas naar ons toe, ze wilde alles snappen wat er in dat boek stond. Prachtig was de verwondering toen Thijs een filmpje liet zien waarbij werd uitgezoomd van de Agnesschool, naar Jinja, Oeganda, Afrika, naar de wereld. De kinderen vinden het geweldig om filmpjes te zien op de tv. Thijs heeft ook met een aantal kinderen een raket de lucht in laten schieten. Later hebben we met ballonnen met de kinderen nagespeeld hoe de zon stil staat, de aarde eromheen draait en de maan om de aarde. Dit zorgde voor veel lol.

Tijdens ons verblijf in Jinja hebben we ook Angel ontmoet. Zij begeleidt de 100 scholieren die eerder op de Agnesschool hebben gezeten en nu op Jipra, de middelbare school, zitten. Samen zijn we gaan kijken bij Jipra. Het was niet zo druk want de examens waren net geweest en alleen leerlingen die nog iets te vragen hadden over hun toetsen waren er. Een aantal oud-Agnes leerlingen die er op dat moment waren werden bij elkaar geroepen om ons gedag te zeggen. Fijn om te zien dat kinderen na de Agnesschool door kunnen met de middelbare school en dat we deze kinderen ook kunnen blijven steunen.

Tijdens ons verblijf in Oeganda was Paul jarig. We hebben op school Paul z'n verjaardag gevierd. Een verjaardag om nooit te vergeten. We hadden Samuel gevraagd of hij een ijscoman voor ons kon regelen zodat wij iedereen konden trakteren op een ijsje. Toen we aankwamen op school werd Paul door de hele school toegezongen. Grote trommels werden erbij gehaald. En allemaal vrolijke gezichten. Iedereen ging netjes in rijen staan en stond geduldig op zijn of haar beurt te wachten. Bijzonder om te bedenken dat vooral de jongere kinderen nog nooit kou en zoet hebben ervaren. Ze kennen geen koelkast of iets dergelijks. Iedereen was zichtbaar aan het genieten van het hele gebeuren, inclusief wijzelf. Ook de leerkrachten vonden het ijsje heerlijk. Gelukkig hadden we nog wat ijs over om aan buurtkinderen te geven die aan de andere kant van het hek stonden te kijken wat er toch allemaal gebeurde op de Agnesschool.

We zijn met een aantal kinderen van P1 en P2 meegelopen naar huis. Heel trots leidden ze ons door hun buurt. Hand in hand met kilo's modder aan onze schoenen langs waslijnen, hekken met prikkeldraad, langs openbare toiletgebouwtjes, door de bush. De huizen zijn lemen hutjes of huisjes van 4 stenen muren met een apart keukentje en een golfplaten dak waar de mensen op de grond slapen. Je moet er niet aandenken als het zo hard regent... Als je hun huis ziet ben je zo blij dat de kinderen naar school kunnen.

Gedurende de hele week zijn Fleur en Thijs regelmatig gaan kijken bij lessen in verschillende klassen. De leerkrachten zijn enthousiast en hebben duidelijk een hart voor alle kinderen en hun welbevinden.

Paul en ik hebben regelmatig met Samuel om de tafel gezeten om alle lopende dingen te bespreken. Een belangrijk ding waar een besluit over genomen moest worden is de afwatering bij de keuken. Tijdens het regenseizoen kan het rondom het keukengebouw vol water komen te staan. We hebben met de aannemer en met Samuel samen gezeten en besloten dat er een goot moest komen. Inmiddels is de bouw ervan begonnen.

Voor de veiligheid wilde Samuel graag een lamp hebben branden bij de school als de school dicht is. We hebben een sensorlamp op een zonnecel aan kunnen schaffen. Deze moest worden opgehangen. Dan merk je pas hoe anders dit gaat dan in Nederland.

Hierdoor hebben we nog meer bewondering voor pap en mam, opa en oma. Wat zij allemaal voor elkaar hebben gekregen de afgelopen jaren in dit soort omstandigheden. Er staat nu een school, goed draaiend met 250 kinderen die goed onderwijs krijgen en die anders niet naar school waren gegaan. Daarnaast 100 leerlingen die de school al hebben afgerond en op de middelbare school zitten.

Wat hebben we een fantastische tijd gehad op onze prachtige school met fijne Oegandese mensen in het mooie Oeganda.

Groet,

Fleur, Thijs, Paul en Martine in 't Zandt

Breda, mei 2024

